

ת"פ 41748/06/14 - מדינת ישראל נגד ראיד סואעד

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 41748-06-14 מדינת ישראל נ' סואעד(עציר)
בפני כב' השופט אמיר טובי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ראיד סואעד (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אמיר אוליאל

ב"כ הנאשם: עו"ד סעב חאתם

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

תמצית כתב האישום

1. הנאשם הודה באישומים שיוחסו לו בכתב האישום, שתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 + 335 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 + 382(א) + 29 לחוק.
2. בעובדות כתב האישום המתוקן נאמר כי ביום 29.03.2014, בשעה 17:30 לערך, הגיעו מ.א, קטין יליד 1999 (להלן: "מתלון 1"), ס א, אביו של מ.א (להלן: "מתלון 2") ור ע (להלן: "ר") לחלקת האדמה אשר בבעלות המתלון 2, בסמוך לתחנת המים של מקורות בעילבון והמוביל הארצי (להלן: "המקום").
3. המתלוננים ור הגיעו למקום באמצעות רכבו של מתלון 2, מסוג טויוטה היילקס בצבע לבן (להלן: "הרכב"). בהגיעם, הבחינו בעדר פרות אשר רועות במקום והחלו לגרשם. בסמוך לכך, הגיעו למקום הנאשם ושניים אחרים (להלן: "בני החבורה") אשר רעו את עדר הפרות. הנאשם ואחד מבני החבורה החלו לתקוף את המתלוננים בכך שיידו לעברם אבנים ממרחק של 30 מטרים לערך. כתוצאה מהשלכת האבנים, נפגע המתלון 2 בידו הימנית ונגרמה לו חבלה חיצונית עם נפיחות ורגישות בזרוע ימין.

4. בד בבד לאמור לעיל, נכנס אחד מבני החבורה לרכבו של מתלון 2 והחל לנהוג בו ללא הסכמתו. לאחר שנסע מרחק של 250 מטרים לערך באמצעות הרכב, נחסם על-ידי ש מ, חברו של מתלון 2, אשר נהג ברכבו והיה בדרכו למקום. בן החבורה עזב את הרכב ונמלט מהמקום.

5. לאחר מכן, התקרב הנאשם למתלון 1 ותקף אותו בכך שיידה עליו אבן בראשו ממרחק של כ-5 מטרים. כתוצאה מכך, נחבל מתלון 1, נפל לקרקע והחל לדמם מראשו. בהמשך, ניגש הנאשם למתלון 1, אשר היה שרוע חבול על הקרקע, כשהוא אוחז מקל בידו. ר זעק לעבר הנאשם: "עזוב אותך, הבן אדם מת, תן לי לטפל בו". בתגובה, השיב הנאשם לר: "תתרחק אני רוצה להרוג אותך" והכה את מתלון 1 בידו באמצעות מקל העץ אשר אוחז בידו. ר תפס את הנאשם והדף אותו מעל מתלון 1, שאז ברח הנאשם מהמקום.

6. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלון 1 שבר מרוסק של עצם הפרונטלית משמאל מספר דימומים אפידוראליים קטנים באזור השבר, מספר בועות אוויר קטנות בגולגולת צמוד לשבר, המטומה חיצונית מצחית משמאל עם פצע עור בתוכה, נפיחות, אודם קל ורגישות באמה הימנית. מתלון 1 אושפז בבית חולים פוריה בטבריה מיום 29.03.2014 עד יום 01.04.2014 ובוצעה בו הרדמה מקומית ותפירת הפצע בשתי שכבות.

7. במעשיו כמתואר לעיל, חבל הנאשם במתלון 1 חבלה חמורה שלא כדין כשהוא נושא נשק קר וכשנוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה, וחבל בצוותא עם אחר במתלון 2, חבלה ממשית שלא כדין, כשנוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה.

הנאשם הורשע כאמור על סמך הודייתו. בטרם שמיעת הטיעונים לעונש, נעתרתי לבקשת סנגורו והוריתו על הפניית הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

8. בתסקיר שירות המבחן אשר הוגש ביום 13.05.2015 צוין כי הנאשם בן 29, תושב "ערב אלנעים", נשוי ואב לילד בן שלוש. טרם הסתבכותו בעבירות הנדונות עבד הנאשם בשיפוצים והביע שביעות רצון מאופי ותנאי עבודתו. הנאשם שוהה במעצר משך כשנה, ותיאר קושי להסתגל לתנאי המעצר ולחברת שאר העצירים. שירות המבחן לא התרשם מקיומה של מצוקה רגשית סביב שהייתו במעצר.

הנאשם סיים שש שנות לימוד בלבד והינו בעל השכלה יסודית. דווח כי התנהגותו הלמה את חוקי המסגרת הלימודית. עזב את מסגרת לימודיו בשל הישגים נמוכים, חוסר עניין, חוסר מוטיבציה, מצב כלכלי ירוד והצורך לעזור בפרנסת בני משפחתו. עם סיום לימודיו השתלב בשוק העבודה ועבד בעבודות מזדמנות שונות, כגון בניין, גינון וכדומה.

בהתייחס לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן, לקח הנאשם אחריות על ביצוע. לדבריו, במועד ביצוע העבירות, הוא רעה את הפרות יחד עם עוד שניים, כשעברו בחלקת האדמה כדרך מעבר למקום אחר. כשהגיעו המתלוננים, הם התחילו ליידות לעברם אבנים, ובתגובה הוא ביצע את המתואר בכתב האישום המתוקן. הנאשם שלל בפני שירות המבחן כי לאחר שנפל המתלונן מפגיעת האבנים בראשו לקרקע, הוא המשיך להכותו באמצעות מקל עץ.

הנאשם הביע צער וחרטה על ביצוע העבירות וטען כי המניעים להסתבכותו קשורים למצב הלחץ בו היה נתון ולתחושת האיום שחוזה עת נכנסו המתלוננים עם הטנדר שלהם בין הפרות. הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית וטען כי ההליך הפלילי וחווית המעצר הרתיעו אותו מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד.

מעיון בגיליון הרישום הפלילי עולה כי לנאשם שתי הרשעות בגין עבירת הפרת הוראה חוקית ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. כן עומד ותלוי כנגדו מאסר מותנה של 7 חודשים.

שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם המנהל לרוב אורח חיים נורמטיבי, ללא קיומם של דפוסי עבריינות מושרשים באישיותו. נאמר כי קיימים יסודות בריאים בתפקודו, הבאים לידי ביטוי במישור התעסוקתי. להערכת שירות המבחן, יתכן והמניעים להסתבכותו בעבירות הנדונות קשורים לקשייו להתמודד באופן אדפטיבי במצבי לחץ ומשבר, בהם הוא נוטה להגיב באופן אימפולסיבי. צוין כי ההליכים הפליליים הרתיעו אותו מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד, וכי נראה שהנאשם מצליח להתחבר לכישלונו ההתנהגותי. לאור זאת העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד הינה בינונית וברמת חומרה בינונית.

לנוכח העובדה כי הנאשם אינו מבטא כיום נזקקות טיפולית, והערכת שירות המבחן כי אינו בשל להשתלב בהליך טיפולי, לא הוצגה כל המלצה לגבי חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, העשויות להפחית סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

ראיות הצדדים לעונש

9. במסגרת ראיותיה לעונש, הגישה המאשימה את המרשם הפלילי של הנאשם (מע/1) וכן גזר דין שניתן בעניינו (מע/2). בנוסף, הגישה תעודות רפואיות וצילומים של המתלוננים (ת/57 עד ת/60, ת/1 ות/2).

10. מטעם הנאשם לא הוצגו ראיות לעונש.

טיעוני המאשימה לעונש

11. בפתח טיעוניה, הפנתה המאשימה לכך שהנאשם עצור מיום 03.06.2014. המאשימה ציינה כי לחובת

הנאשם הרשעה קודמת מיום 15.09.2013 בגין הפרת הוראה חוקית, וכן הרשעה מיום 26.11.2012 בגין תקיפת שוטר בכוונה להכשילו בתפקידו ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, בגינה אף הושת עליו עונש מאסר מותנה בן 7 חודשים, שהינו בר הפעלה בנסיבות האירוע דנן.

12. צוין כי יש לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. נאמר כי על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

13. במקרה הנוכחי, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה הינם ערך קדושת החיים וזכות המתלונן לשלמות גופו, כמו גם ביטחון הציבור בכללותו. המאשימה הדגישה את חומרתן היתרה של עבירות האלימות ואת פגיעתן הקשה בציבור הרחב ובערכי הליבה עליהם אמור המשפט הפלילי להגן. המאשימה הפנתה לפסיקת בית המשפט העליון בעבירות של אלימות, שם עמד בית המשפט על כך שיש להעביר מסר תקיף וחד משמעי כי לא ניתן להשלים עם תופעה זו, אשר באה לידי ביטוי בענישה מחמירה ובלתי סלחנית. הושם דגש כי מדובר בעבירת אלימות שבוצעה בצוותא תוך שימוש בנשק קר, ונטען שזו נסיבה בעלת חומרה יתרה שיש בה כדי להכפיל את העונש המרבי הקבוע בחוק לצד העבירה.

14. לגישת המאשימה, נסיבות ביצוע העבירה חמורות. נאמר כי הנאשם תקף את המתלוננים באמצעות אבנים ולאחר מכן באמצעות מקל עץ, תוך שמידת האלימות והאכזריות במעשיו הולכת ומסלימה לאורך האירוע. צוין כי הנאשם יידה, יחד עם אחרים, אבנים לעבר המתלוננים, לאחר מכן התקרב אל המתלונן 1, קטין כבן 14 וחצי, ויידה אבן נוספת ממרחק קצר לעבר ראשו. זאת ועוד, הנאשם ניגש אל המתלונן הקטין בעודו שרוע על הקרקע, חבול, מדמם מראשו וחסר יכולת ממשית להגן על עצמו והחל להכותו באמצעות מקל עץ. הנאשם לא חדל חרף תחנוניו של ר: "עזוב אותו, הבנאדם מת", ואף אמר לו כי ברצונו להרוג את המתלונן הקטין.

נאמר כי במעשיו אלו, התגלה הנאשם כאדם אלים, חסר מעצורים וחסר חמלה, אשר לא בחל בשום אמצעי כדי לפגוע במתלונן הקטין, שכל חטאו היה בכך שסייע לאביו לנסות ולסלק את עדר הפרות השייך לנאשם ואשר פלש לחלקת האדמה השייכת להם. האלימות והאכזריות במעשיו מהווה נסיבה כבדת משקל אותה יש להביא בחשבון בעת קביעת מתחם העונש ההולם.

15. למתלוננים נגרמו נזקים רבים, פיזיים ונפשיים, שיש להתחשב בהם בעת קביעת מתחם העונש ההולם. יתרה מכך, יש ליתן את מלוא המשקל לעובדה שהנאשם לא חדל ממעשיו מיוזמתו, אלא המשיך והכה את המתלונן הקטין באמצעות מקל העץ, וזאת אף שר הפציר בו לעזבו. אלמלא ר הדף את הנאשם מהמתלונן הקטין, היה עשוי הנאשם לגרום לו נזקים קשים בהרבה ואף קטלניים. בנסיבות אלו נאמר, כי אין לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שתוצאות האירוע לא היו חמורות יותר, ויש לקחת בחשבון אף את הנזק שהיה צפוי להיגרם ממעשיו.

16. לענין מדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה לפסיקה הנוהגת בעבירות דומות במקרים בהם נגזרו עונשי מאסר הנעים בין 28 ל-42 חודשי מאסר בפועל.

17. בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען כי אין בענינו של הנאשם נסיבות המצדיקות הקלה עמו. הנאשם אמנם הודה בכתב האישום המתוקן, אולם הדבר נעשה רק בשלב מתקדם ביותר של ההליך המשפטי, בתום פרשת התביעה, לאחר עדותם של כ-15 עדי תביעה לרבות המתלוננים.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם נטל אחריות חלקית בלבד על ביצוע העבירות, ובפגישתו עם קצינת המבחן אף הכחיש חלק ניכר מהעובדות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. הנאשם לא הביע נכונות להליך טיפולי ושירות המבחן העריך כי הנאשם אינו בשל להליך כאמור, על כן לא בא בהמלצה טיפולית כלשהי בענינו. בהמלצתו הסופית העריך שירות המבחן את רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם להישנות עבירות דומות כבינונית, וברמת חומרה בינונית.

18. לגישת המאשימה, על אף שעברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד, אין להתעלם מכך שעומדות לחובתו שתי הרשעות קודמות מהזמן האחרון, אחת מהן בעבירת אלימות, בגינה אף הושת עליו עונש מאסר מותנה. נטען כי אין המדובר באדם נורמטיבי, אם כי במי שדרך האלימות אינה זרה לו כלל. על כן, יש צורך בהרתעתו האישית מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד.

19. לאור האמור לעיל, סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל. לגישת המאשימה, יש לגזור על הנאשם עונש מאסר ממושך, ברף הגבוה של המתחם, וכן להפעיל את עונש המאסר המותנה אשר הושת עליו בת"פ 43697-01-12 במצטבר. בנוסף, מבקשת המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר על תנאי מרתיע ופיצוי הולם למתלוננים.

טיעוני הנאשם לעונש

20. בטיעוניו לעונש, הפנה ב"כ הנאשם לנסיבות האישיות הקשות של הנאשם ובני משפחתו, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן. נטען שלנאשם נגרם נזק רב כתוצאה מהגשת כתב האישום. בני משפחתו, על אף מצבם הכלכלי הקשה, נרתמו לסייע לו במטרה לשקמו ולהחזירו לדרך הישר. נאמר כי הנאשם הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי יקר. הלה קיבל אחריות על מעשיו ואף הביע צער וחרטה על ביצוע העבירות.

21. בהתייחס להמלצת שירות המבחן, הפנה ב"כ הנאשם לכך שקיימים יסודות בריאים בתפקודו של הנאשם, וכי ההליכים הפליליים הרתיעו אותו מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד. נאמר כי הנאשם ביטא רצון לנהל אורח חיים תקין הרחק ממוקדים בעייתיים בסביבתו. שירות המבחן אף התרשם כי תקופת מעצרו חידדה את הבנתו לגבי הצורך לערוך שינוי משמעותי בחייו.

22. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה אשר לדבריו, כוללת עונשים קלים וברף נמוך בגין העבירות נשוא כתב האישום. לאור כל האמור, ביקש להימנע מהטלת עונש מאסר ולהסתפק בתקופת המעצר שמתקרבת לתשעה חודשים.

דבר הנאשם

23. בדברו האחרון הביע הנאשם צער על שארע, הביע רצון לקיים סולחה עם המתלוננים, ואמר כי אין לו התנגדות לקחת חלק בטיפול.

קביעת מתחם העונש ההולם

24. ככלל, מתחם הענישה ההולם ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך בית המשפט נדרש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תוך מתן הדעת לרשימה המפורטת בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין.

25. העבירות בהן הורשע המערער הן חמורות, ולא בכדי קבע המחוקק בצדה של העבירה של חבלה בנסיבות מחמירות עונש מרבי חמור של ארבע עשרה שנות מאסר. הנאשם תקף את המתלוננים בדרך של השלכת אבנים לעברם, וכתוצאה מכך ספג המתלונן 2 חבלה בידו הימנית. כאילו לא די בכך, התקרר הנאשם אל מתלונן 1, קטין כבן 14.5, השליך לעברו אבן שפגעה בראשו ממרחק קרוב, וכשהלה נפל לקרקע והחל לדמם מראשו, הכה את הקטין באמצעות מקל. כתוצאה ממעשי הנאשם, נפצע מתלונן 1 בגולגולת ונזקק לאשפוז של מספר ימים.

אין להתעלם מכך שהפוטנציאל לפגיעה קשה במתלוננים, הטמון במעשיו של הנאשם, הוא רב, ורק יד הגורל הובילה לכך שלא היו תוצאות אחרות לגמרי. מימד נוסף של חומרה יש לראות בעובדה שהנאשם בחר להשליך אבן על המתלונן בראשו, איבר חיוני בגוף, מעשה שיכול היה להוביל לקיפוח חיו. יתרה מכך, הנאשם בחר להסלים את הפגיעה במתלונן ותקף אותו במקל בעודו שרוע על הקרקע ומדמם מראשו.

זאת ועוד, מדובר באירוע שעל פניו נראה כי פרץ בשל סיבות של מה בכך - העובדה כי המתלוננים הגיעו לחלקת אדמה שבבעלות מתלונן 2, שעה שהנאשם רעה עדר פרות במקום. אין בידי לקבל את דברי הנאשם שהועלו בפני שירות המבחן, לפיהם תחושות הלחץ והאיום שחווה הובילו אותו לביצוע העבירות. אף אם הנאשם היה נתון בלחץ עקב קרבת המתלוננים לפרות, הגם שהדבר לא הוכח ולא היווה חלק מעובדות כתב האישום, הרי שאין בכך כדי להצדיק את דרך הפעולה האלימה בה בחר לנקוט, אשר הסיכון הגלום בה ברור לכל בר דעת. אין ליתן כל צידוק למעשים כגון אלה, אשר נעשו מתוך שליטה ומודעות מלאה של הנאשם ביחס למעשיו.

חומרה יתרה אני רואה לייחס לעובדה שהמתלוננים נפגעו ללא כל התגרות מצידם, בעודם מצויים בחלקת אדמה השייכת להם. על כן, לא ניתן לטעון כלפיהם כי נטלו על עצמם סיכון שיפגעו. עוד ברצוני לציין, כי הדברים מקבלים משנה של חומרה לאור העובדה כי המתלון הקטין ספג את מירב האלימות, במקום גוף חיוני.

26. בפסיקה הודגש לא אחת הצורך להילחם בתופעה של ישוב סכסוכים בדרכים אלימות, בין היתר בדרך של הטלת עונשים חמורים. כך, בע"פ 4173/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.8.07) נקבע כדלקמן:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

וכן, בע"פ 8314/03 **רג'אח שיהד נ' מדינת ישראל** (7.6.05), נאמר:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שירשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

27. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי במקרה זה, בהתבסס על עקרון ההלימה, נע בין 18 - 40 חודשי מאסר בפועל.

גזירת העונש בתוך מתחם הענישה

28. בעת גזירת העונש בתוך המתחם שנקבע, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהתאם לנסיבות המנויות בסעיף 40א לחוק העונשין.

29. במקרה דנן, ראיתי לנכון להתחשב לקולא בתקופה בה שהה הנאשם במעצר, אשר כידוע, תנאיו קשים

מתנאי מאסר. לא נעלמו מעיני גם נסיבות חייו של הנאשם, כפי שבאו לידי ביטוי בטיעוני בא כוחו ובתסקיר שירות המבחן, ובמצבה הירוד ממילא של משפחתו. יש להתחשב לקולא גם בהודייתו במיחוס לו בכתב האישום המתוקן, אף אם לא נעשתה מיד בפתח משפטו, אלא בתום פרשת התביעה.

30. בצד זאת, ראיתי להתחשב לחומרה בעברו הפלילי של הנאשם, הכולל שתי הרשעות קודמות, אחת מהן בעבירת אלימות. יצוין כי העובדה שהושת על הנאשם עונש מאסר על תנאי בגין עבירת האלימות בה הורשע, לא הרתיעה אותו מלשוב ולבצע עבירות חמורות נוספות, דבר המהווה שיקול לחומרה לחובתו.

31. בענייניו, התרשמותו של שירות המבחן מהנאשם, כפי שבאה לידי ביטוי בתסקיר, לא הייתה חיובית בעיקרה. ביחס להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום נכתב בתסקיר כי מדובר באדם עם קשיים בהבעה עצמית וקווים ילדותיים. להתרשמות שירות המבחן, ייתכן והמניע לעבירה טמון בקשייו של הנאשם להתמודד עם מצבי לחץ ומשבר ונטייתו להגיב באימפולסיביות. יחד עם זאת צוין, כי נראה שהנאשם מצליח להתחבר לכישלונו ההתנהגותי וכי ההליכים הפליליים הרתיעו אותו מפני ביצוע עבירות דומות בעתיד. לאור כל אלה, העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות מעשים דומים מצידו בעתיד הינה בינונית וברמת חומרה בינונית.

צוין כי הנאשם אינו בשל להשתלב בהליך טיפולי, וכי אין באפשרות שירות המבחן להמליץ על חלופות ענישה. מכאן, שמהתסקיר לא עולה פוטנציאל שיקומי, אשר יש ליתן לו משקל של ממש במסגרת גזירת עונשו של הנאשם.

32. בסיכומם של דברים, אל מול נסיבותיו האישיות של הנאשם ניצב האינטרס הציבורי במתן גמול עונשי הולם, ממשי ומרתיע בתחום עבירות האלימות. חומרת העבירות, נסיבותיהן ורף הענישה הנוהג מחייבים הטלת עונש מאסר מרתיע, ויש לקוות כי הנאשם ישוב לחברה כשהוא נכון לשקם את חייו ולהתמיד באורח חיים נורמטיבי.

33. על יסוד מקבץ השיקולים שמניתי לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 7 חודשים מת"פ 43697-01-12 (שלום נצרת), כך שארבעה חודשים מתוכו יהיו בחופף למאסר בגין תיק זה ושלושה חודשים במצטבר. סה"כ יהיה

על הנאשם לרצות 27 חודשי מאסר בפועל, שיחושבו מיום מעצרו -03.06.2014.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 18 חודשים לבל יעבור הנאשם משך 3 שנים עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה.

ג. תשלום פיצוי לשני המתלוננים יחד בסך 7,000 ₪ שישולם ב-7 שיעורים חודשיים שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ כל אחד. מועד התשלום הראשון יחול ביום 1.9.2015 ויתר התשלומים ב-1 לכל חודש שלאחריו. לא שולם אחד התשלומים במועדו, יעמוד כל סכום הפיצוי לפירעון מיידי, בניכוי הסכומים ששולמו על חשבון ובתוספת ריבית פיגורים על פי דין.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג סיוון תשע"ה, 10 יוני 2015, בנוכחות הצדדים.